

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 871/2016-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou JUDr. Henrietou Danišovou, Advokátska kancelária, Muchovo námestie 3284/1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 30/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČIA] [REDAKČIA] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 30/99 porušené boli.

2. [REDAKČIA] [REDAKČIA] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 6 600 € (slovom šesťtisícšesťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDACTED]. [REDACTED] priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 543,13 € (slovom päťstoštyridsaťtri eur a trinásť centov), ktorú je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť na účet advokátky JUDr. Henriety Danišovej, Advokátska kancelária, Muchovo námestie 3284/1, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 871/2016-26 zo 16. novembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED]. [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 30/99 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že:

«Sťažovateľka podala dňa 10. septembra 1999 na Okresný súd Bratislava III. žalobu o ochranu osobnosti proti žalovanej [REDACTED] (...)

Ku dňu podania tejto sťažnosti, t.j. ku dňu 20. novembra 2015, po 16 rokoch a po vyše 2 mesiacoch vec nie je právoplatne rozhodnutá.

V konaní sa sťažovateľka domáha ochrany osobnosti z dôvodu, že žalovaná [REDACTED] [REDACTED] ju dňa 28. mája 1999 na schôdzi úseku olympijských aktivít, ktorá sa konala v priestoroch zasadačky Slovenského olympijského výboru, po vytknutí nedostatočného

plnenia pracovných úloh slovne napadla s hrubými a vulgárnymi invektívami, ktoré pokračovalo fyzickým napadnutím jej osoby priamo žalovanou. Sťažovateľka utrpela zranenie, ktoré spočívalo v pohmoždení tváre a hlavy, ramena vľavo a ktoré aktivovalo neurastenický syndróm. Zranenie sa prejavovalo bolesťami hlavy, závratmi, bolesťami pravej paže. Tieto bolesti spojené so závratmi jej znemožnili voľný pohyb, nevedela sa podpísať, nemohla robiť voľné bezbolestné pohyby, čo jej znemožnilo výkon pracovnej činnosti, sústredenie sa na prácu, bežný denný život. Lekár zistil topicky neurologický nález, funkčnú neurologickú poruchu chrbtice spôsobenú traumou, s práceneschopnosťou od 31.05.1999, spojenú s hospitalizáciou vo Fakultnej nemocnici v Bratislave, do 09.07.1999.

Sťažovateľka si uplatnila právo na ochranu osobnosti v 2 rovinách:

Prvá rovina je založená na tom, že sťažovateľka bola a stále je verejnosti známa osoba a to nielen ako bývalá športovkyňa, ale aj ako vysoká funkcionárka olympijského hnutia na Slovensku. Sťažovateľka je bývalá úspešná atlétka, olympionička, má množstvo osobných kontaktov na bývalých svetoznámych športovcoch celého sveta, ktorí pôsobia vo výrazných sférach spoločenského života iných krajín. Skutočnosť, že sťažovateľka bola fyzicky napadnutá, veľmi poškodila jej dlhodobou budovaný imidž tak na Slovensku, ako aj v zahraničí. Toto poškodenie je prakticky nenapraviteľné, celá záležitosť je verejne známa a sťažovateľka ju vníma ako veľké poníženie jej osoby.

Druhá rovina uplatnenia práva na ochranu osobnosti spočíva v tom, že bola fyzicky napadnutá na pracovisku podriadenou pracovníčkou. Nie je možné za žiadnych okolností pripustiť, aby si na ktoromkoľvek pracovisku kdekoľvek na svete dovolil podriadený fyzicky napadnúť svojho nadriadeného.

Fyzickým napadnutím zo strany žalovanej prišlo k poníženiu a pošpineniu dobrého mena sťažovateľky, ktoré si získala dlhoročnou športovou činnosťou, správaním a športovými výsledkami, k zníženiu jej vážnosti cti a dôstojnosti v spoločnosti.

Celý konflikt na pôde Slovenského olympijského výboru bol silne medializovaný, a stal sa „symbolom“ niečoho zlého, ponižujúceho v každom spojení, v akom o tomto konflikte bolo písané.»

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka opísala chronológiu úkonov vykonaných všeobecnými súdmi a účastníkmi konania v danej veci, poukázala na to, že opakovane využila prostriedky nápravy, ktoré mala k dispozícii, a dodala, že «Výsledok celého

doterajšieho súdneho konania je ten, že o žalobe o ochranu osobnosti po 16 rokoch odo dňa podania žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté.

Sťažovateľka touto sťažnosťou napáda predovšetkým neefektívnosť konania pred súdom I. stupňa(...), v dôsledku ktorej prišlo k zbytočným preťahom v konaní.

Predmetom konania je ochrana osobnosti - ochrana ľudskej dôstojnosti, nedotknuteľnosti fyzickej integrity človeka. Ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu predstavujúcu základ celého všeobecného aj ústavného právneho poriadku, nielen slovenského, ale aj medzinárodného. Ochrana ľudskej dôstojnosti je finálnym účelom právneho poriadku. Ľudská dôstojnosť je objektívnou ústavnou kategóriou a vo vzťahu k ostatným základným právam ako hodnota nadradená, v porovnaní s ostatnými ústavnými hodnotami či spoločenskými normami je hodnotou horizontálne neporovnateľnou. Všeobecné súdy by tak mali brať do úvahy hodnotu tohto základného práva a ústavnej hodnoty a rozhodovať s ohľadom na jej význam. A v prípade zásahu do ľudskej dôstojnosti jej poskytnúť čo najširšiu a najadekvátnejšiu ochranu, čo zahŕňa aj ochranu včasnú a efektívnu. Aby bol naplnený účel ochrany ľudskej dôstojnosti.

V prípade sťažovateľky však všeobecné súdy(...) po 16 rokoch ochranu sťažovateľke neposkytli. (...) všeobecné súdy pracujú spôsobom, ktorý je vzhľadom k závažnosti posudzovaného prípadu neadekvátny. Sťažovateľka poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 557/09 z 18.08.2009, ktorý uviedol. „Ako ľudská dôstojnosť, tak spôsobilosť k právam v širokom zmysle slova (hmotnoprávnom i procesnom, vyjadrené jazykom práva civilného) charakterizuje právne jednotlivca, ku ktorému je verejná moc povinná pristupovať s rešpektom. Bez uznania tohto postulátu by ostatné, ústavným poriadkom Českej republiky garantované základné práva, boli by len prázdnymi frázami („floskulami“). G. Dürig (G.-D., -Der Grundrechtssatz von der Menschenvürde, Archiv des öffentlichen Rechts 81 (1956), s. 127) sformuloval preslávenou teóriou objektu, ktorú prevzala judikatúra nemeckého Spolkového ústavného súdu, viažuci sa k otázkam ľudskej dôstojnosti. Podľa tejto teórie dochádza k porušeniu ľudskej dôstojnosti v prípade, keď je konkrétny jednotlivec postavený štátnou mocou do role objektu, keď sa stáva púhym prostriedkom a je zmenšený do podoby druhej zameniteľnej veličiny. Možno vyvodit', že človek tak býva nielen objektom spoločenských pomerov, ale stáva sa aj objektom práva, ak

je nútený podrobovať sa mu úplne pri jeho interpretácii a aplikácii, t.j. bez zohľadnenia jeho individuálnych záujmov, resp. základných práv.“

Sťažovateľka sa nachádza presne v tejto situácii, keď sa stala terčom boja súdu prvého stupňa a jemu priamo nadriadeného súdu.».

Sťažovateľka je presvedčená, „že postupom Okresného súdu Bratislava III(...) je porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov či v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Sťažovateľka sa domáha aj priznania primeraného zadosťučinenia: „(...) berúc do úvahy doterajšiu dĺžku a účel konania, podstatu, účel a zmysel dožadovania sa ochrany práva, predmet a konkrétne okolnosti prípadu, že v konaní o ochranu osobnosti po 16 rokoch od podania žaloby doteraz nebolo právoplatne ukončené, sťažovateľka má za to, že samotné deklarovanie porušenia základných práv podľa Ústavy Slovenskej republiky i Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nemožno považovať za dostatočné. Sťažovateľka má za to, že ochrana ich porušeného základného práva vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, preto požaduje aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z. z. (...)“

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sa sťažovateľka, čo sa týka prijatej časti sťažnosti, domáha toho, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III. v konaní vedenom pod sp. zn. 27C 30/1999(...) porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III.(...) sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 27C 30/1999 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie 6 600 € (slovom šesťtisícšesťsto eur). (...)

6. [REDACTED] priznáva náhradu trov konania 355,728 € (slovom *tristopäťdesiatpäť eur a sedemstodvadsaťosem centov*). (...)“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. Spr. 3802/2016 z 19. decembra 2016 (ku ktorému bolo pripojené aj vyjadrenie zákonného sudcu) a právna zástupkyňa sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 18. januára 2017.

3.1 Predseda okresného súdu v danej veci uviedol tieto relevantné skutočnosti:

«(...) V prílohe Vám zasielam vyjadrenie zákonného sudcu zo dňa 08.12.2016 k ústavnej sťažnosti, pričom konštatujem, že sa s vyjadrením zákonného sudcu k dôvodom dĺžky predmetného konania sa nestotožňujem. Zo spisového materiálu sp. zn. 27C/30/1999 /nejedná sa o skutkovo a právne náročnú vec/ ani z vyjadrenia zákonného sudcu ku prietahom v konaní som nezistil žiadne objektívne relevantné skutočnosti, ktoré by sudcovi bránili vo veci konať plynulo a bez prietahov, resp. žiadne dôvody, pre ktoré by nebol povinný rešpektovať opakovane vyslovený právny názor odvolacieho súdu. Mám za to, že konaním zákonného sudcu došlo ku zbytočným prietahom v konaní a to z dôvodov, ktoré vo svojich uzneseniach, ktorými rozsudky súdu prvého stupňa doposiaľ celkovo štyrikrát zrušil, opakovane konštatoval odvolací súd, najmä nepreskúmateľnosť rozhodnutia, jeho zmätočnosť a absencia zákonom stanovených náležitostí rozsudku. Po rozhodnutí Ústavného súdu SR a vrátení spisu budem zvažovať vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti voči zákonnému sudcovi z dôvodu jeho zavineného konania, ktoré malo za následok prietahy v konaní. Záverom uvádzam, že objektívnu existenciu vysokej zaťaženia sudcov Okresného súdu Bratislava III z dôvodu vysokého nápadu do súdneho oddelenia „C“ v danom konkrétnom prípade nemožno vyhodnotiť ako dôvod vzniku prietahov v predmetnom konaní. Považujem za neprijateľné, aby sa v tak relatívne skutkovo a právne nie zložitej veci, ako je predmetná, účastníci nedomohli meritórneho rozhodnutia ani po takmer 17 rokoch. Súhlasím s tým, aby ústavný súd vo veci rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. (...)»

3.2 Zákonný sudca uviedol tieto skutočnosti:

«(...) vzhľadom na rozsiahlosť spisu, posledné č. l. 899, by bolo asi vhodnejšie uviesť, že vec napadla na Okresný súd Bratislava III dňa 10.9.1999, vec bola rozhodnutá rozsudkami č. k. 27C/30/99-375 zo dňa 27.5.2005, č. k. 27C/30/99-519 zo dňa 13.5.2011, č. k. 27C/30/99-632 zo dňa 22.2.2013, č. k. 27C/30/99-715 zo dňa 17.9.2014 a č. k. 27C/30/99-849 zo dňa 18.3.2016, rozhodnuté vždy v prospech žalobkyne, štyrikrát boli rozsudky zrušené, v súčasnosti sa spis veci nachádza na Krajskom súde v Bratislave, ktorý rozhoduje o odvolaní smerujúcom proti poslednému rozsudku, v ktorom som uviedol novú skutočnosť, ktorá vyplynula z dokazovania, a to, že žalovaná sa „fakticky k fyzickej inzultácii žalobkyne priznala“, čo vyplynulo zo vzájomnej mailovej komunikácie zástupcov účastníkov, pričom k tomuto „priznaniu“ viedla snaha zástupcu žalovanej na zmierné riešenie sporu, v samotnom rozsudku som to podrobne zdôvodnil, takže sa môžem oprávnene domnievať, že keby sa bola žalovaná „priznala“ hneď, bolo by možné predísť takému rozsiahlemu dokazovaniu, „vďaka“ ktorému spor trvá viac ako 17 rokov, spis veci bol Krajskému súdu predložený mojou úpravou zo dňa 7.10.2016, /č. l. 897/, na Okresný súd Bratislava III som začal pôsobiť ako podpredseda súdu od 1.1.1998, mojou agendou boli všetky nerozhodnuté i nevybavené veci ochrany osobnosti a vyporiadanií bezpodielového spoluvlastníctva manželov Okresného súdu Bratislava III, ktorý prevzal veci bývalého Okresného súdu Bratislava-vidiek zrušeného dňa 31.12.1997, prevzal som i všetky novonapadnuté veci ochrany osobnosti a vyporiadanií bezpodielových spoluvlastníctva manželov a bolo to naozaj veľké množstvo vecí, pričom stav Okresného súdu Bratislava III po prevzatí zrušeného Okresného súdu Bratislava-vidiek, ktorý bol v katastrofálnom stave, bol tomu zodpovedajúci, v súčasnosti Okresný súd Bratislava III „bojuje“ s poddimenzovaným stavom sudcov i administratívy i s tým, že mu patrí jurisdikcia okresu Senec, ktorý za len posledné roky trojnásobne zvýšil populačný stav a neustále sa zvyšuje, čo sa prejavuje a bude prejavovať vo všetkých agendách súdu. (...)»

3.3 Právna zástupkyňa sťažovateľky v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu zaujala toto stanovisko:

«(...) Okresný súd Bratislava III. i zákonný sudca Okresného súdu Bratislava III. vo veci 27C 30/199 prietahy v konaní a porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov uznávajú.

Zákonný sudca sa vyvíňa veľkým nápadom vecí.

Samotný Okresný súd Bratislava III. v zastúpení predsedom súdu s jeho dôvodmi nesúhlasí a konštatuje, že: „s vyjadrením zákonného sudcu k dôvodom dĺžky predmetného konania sa nestotožňujem. Zo spisového materiálu sp. zn. 27C 30/1999 (nejedná sa o skutkovo a právne náročnú vec) ani z vyjadrenia zákonného sudcu ku prieťahom v konaní som nezistil žiadne objektívne relevantné skutočnosti, ktoré by sudcovi bránili vo veci konať plynulo a bez prieťahov, resp. žiadne dôvody, pre ktoré by nebol povinný rešpektovať opakovane vyslovený právny názor odvolacieho súdu. Mám za to, že konaním zákonného sudcu došlo ku zbytočným prieťahom v konaní a to z dôvodov, ktoré vo svojich uzneseniach, ktorým rozsudky súdu prvého stupňa doposiaľ celkovo štyrikrát zrušil, opakovane konštatoval odvolací súd, najmä nepreskúmateľnosť rozhodnutia, jeho zmatečnosť a absenciu zákonom stanovených náležitosti rozsudku. ... Zároveň uvádzam, že objektívnu existenciu vysokej zaťaženia sudcov Okresného súdu Bratislava III. z dôvodu vysokého nápadu do súdneho oddelenia „C“ v danom konkrétnom prípade nemožno vyhodnotiť ako dôvod vzniku prieťahov v predmetnom konaní. Považujem za neprijateľné, aby v tak relatívne skutkovo a právne nie zložitej veci, ako je predmetná, účastníci nedomohli meritórneho rozhodnutia ani po takmer 17 rokoch.“

V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje aj na Upovedomenie o vybavení sťažnosti z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Spr 1246/2015 a ktoré je obsiahnuté v samotnej ústavnej sťažnosti, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil zjavné prekročenie ústavných medzi primeranosti konania, neakceptovateľnosť celkovej dĺžky konania.

Okresný súd Bratislava III. aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne potvrdili, že neexistuje žiadna taká okolnosť, ktorá by odôvodnila dĺžku konania, teraz už 17 rokov a 8 mesiacov.

Potvrdili, že neprimeraný prieťah v konaní spôsobuje nielen nečinnosť súdov, ale aj neefektívnosť konania súdu, keď súd je povinný rozhodnúť tak, aby rozhodnutie súdu bolo po hmotnoprávnej i procesnoprávnej stránke preskúmateľné a presvedčivé a obsahovalo zákonom vyžadované náležitosti.

Sťažovateľka znovu uvádza, že v jej prípade súdne konanie trvá od mája 1999 a ku dňu písania tohto stanoviska, t. j. po 17 rokoch a 8 mesiacoch vec sťažovateľky nie je

právoplatne rozhodnutá, stále jej nie je poskytnutá súdna ochrana a jej právna neistota nebola odstránená.

Ako vyplýva z vyjadrenia samotného Okresného súdu Bratislava III., tento porušil zákonnú povinnosť danú mu najmä procesnoprávnymi predpismi, keď jeho rozhodnutia boli zaťažené vadami vytykávanými súdom odvolacím a dôvodom na opakované zrušenia rozhodnutí Okresného súdu Bratislava III. Výsledok je ten, že konanie na Okresnom súde Bratislava III. je poznačené neprimeranou dĺžkou konania a neefektívnosťou.

V danej veci je potrebné hodnotiť konanie na Okresnom súde Bratislava III. ako celok a v úzkom spojení s predmetom konania.

Predmetom konania na Okresnom súde Bratislava III. je ochrana osobnosti a až rozhodnutia súdov konštatujú, či k zásahu do osobnosti fyzickej osoby prišlo alebo nie. Ochranu osobnosti tak zabezpečujú až rozhodnutia, ktoré zabezpečujú včasnú a efektívnu ochranu. Až priznaná satisfakcia v súdnom rozhodnutí prinesie psychické zadosťučinenie, morálne odškodnenie traumy dotknutej osobe, preto právoplatné rozhodnutie súdu v tejto oblasti je nenahradiateľné. Právo na ochranu osobnosti je právo sudcovské.

Prerokovanie zásahu do osobnosti sťažovateľky však k dnešnému dňu trvá 17 rokov a 8 mesiacov.

Zmysel požadovanej ochrany práva sťažovateľky je spochybnený.

A tak, ako sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, je reálne daná hrozba, že ak jej bude nárokovaná satisfakcia súdom priznaná, v čo stále verí a je presvedčená o svojom práve, značný časový odstup od tvrdeného zásahu do osobnostných práv nebude už reálne viesť k dosiahnutiu primeranej satisfakcie v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O zásahu sa dozvedia adresáti, ktorí v rozhodnom čase o tvrdenom zásahu nevedeli, tí, ktorí naň počas dlhých rokov aj zabudli, prípadne sa za dlhých 17 rokov a 8 mesiacov ani toho nedožili.

Preto len konštatovanie porušenia práva sťažovateľky na spravodlivý proces súdu nemôže byť dostatočné.

Sťažovateľka má za to, že doterajšia dĺžka a účel konania, podstata, účel a zmysel dožadovania sa ochrany práva, predmet a konkrétne okolnosti prípadu, uznanie priesťahov v konaní samotným Okresným súdom Bratislava III. a skutočnosť, že konanie o ochranu osobnosti po 17 rokoch a 8 mesiacoch od podania žaloby doteraz nebolo právoplatne

ukončené, teda jej právna neistota je skutočne dlhodobá a stále pretrváva, sú skutočnosťami, ktoré zadávajú dôvodnosť pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uplatnila celkové finančné zadosťučinenie vo výške 6 600 €. S poukazom na to, že Okresný súd Bratislava III. v plnom rozsahu uznal prietáhy v konaní, v spojení so všetkými okolnosťami jej prípadu v spojení so zásadou spravodlivosti, sťažovateľka žiada, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí žiadané finančné zadosťučinenie jej priznal v celej výške a zaviazal Okresný súd Bratislava III. zaplatiť sumu 6 600,- € do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Zároveň sťažovateľka uplatnila aj náhradu trov právneho zastúpenia, ktorého výšku upravuje na sumu 543,732 €, keď sťažovateľka si uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia aj za spísanie predkladaného stanoviska. (...)

Na záver v mene sťažovateľky uvádzam, že sťažovateľka netrvá na ústnom pojednávaní a súhlasí, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol bez ústneho pojednávania.»

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

5. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 27 C 30/99:

Dňa 10. septembra 1999 podala sťažovateľka na okresnom súde žalobný návrh na začatie konania o ochranu osobnosti proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“). Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 27 C 30/99 a bola pridelená na prerokovanie a rozhodnutie sudcovi JUDr. Mariánovi Kurinecovi.

Dňa 24. septembra 1999 súd vyzval sťažovateľku, aby uhradila súdny poplatok za podaný návrh. Sťažovateľka uvedenej výzve vyhovelá 29. septembra 1999.

Dňa 12. októbra 1999 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 17. november 1999.

Dňa 15. novembra 1999 bolo na žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľky nariadené pojednávanie preročené na 21. január 2000.

Dňa 21. januára 2000 bolo pre ospravedlnenú neúčast' žalovanej pojednávanie odročené na 15. marec 2000.

Dňa 2. februára 2000 sťažovateľka podala okresnému súdu návrh na zabezpečenie dôkazu – výsluch svedkyne, ktorá má odcestovať na dlhodobý pobyt do Austrálie. Okresný súd vyhovel tomuto návrhu a uznesením č. k. 27 C 30/99-26 nariadil výsluch svedkyne na 25. február 2000. Pri výsluchu však svedkyňa oznámila súdu, že „*nedostala víza, do Austrálie nevycestuje*“.

Dňa 15. marca 2000, 7. apríla 2000, 28. apríla 2000, 14. júna 2000, 6. septembra 2000 a 11. októbra 2000 sa uskutočnili vo veci pojednávania, na ktorých súd vykonal dokazovania, pričom ostatné pojednávanie bolo odročené na neurčito.

Dňa 16. októbra 2000 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 15. november 2000.

Dňa 15. novembra 2000, 19. januára 2001, 9. februára 2001, 4. apríla 2001, 18. mája 2001, 29. júna 2001, 19. októbra 2001, 25. januára 2002, 22. marca 2002, 31. mája 2002, 20. septembra 2002 a 22. novembra 2002 sa uskutočnili vo veci pojednávania, na ktorých súd vykonal dokazovania, pričom ostatné pojednávanie bolo odročené na neurčito na účely vykonania ďalšieho dokazovania – najmä výsluchom svedkyne, ktorá sa nachádza v USA.

Dňa 6. marca 2003 sťažovateľka podala okresnému súdu návrh na zabezpečenie dôkazu – výsluch svedkyne, ktorá „*je momentálne v USA od 04. októbra 2002 a mala by sa vrátiť po polroku, t.j. cca 04. apríla 2003*“.

Dňa 4. septembra 2003 sťažovateľka vyzvala súd na pokračovanie v konaní.

Dňa 9. februára 2004 sťažovateľka urgovala súd, aby sa pokračovalo v konaní.

Dňa 4. marca 2004 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 23. apríl 2004.

Dňa 23. apríla 2004 bolo pojednávanie odročené na neurčito z dôvodu ospravedlnenej neúčasti účastníkov konania, ako aj preto, že sťažovateľka vzniesla námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi.

Dňa 27. apríla 2004 sa zákonný sudca vyjadril k námietke zaujatosti.

Dňa 4. mája 2004 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o uvedenej námietke zaujatosti.

Dňa 14. mája 2004 krajský súd uznesením č. k. 2 NcC 16/04-312 nevyhlásil JUDr. M. Kurineca z prerokovania a rozhodovania danej veci.

Dňa 25. júna 2004 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 10. januára 2005 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 16. marec 2005.

Dňa 16. marca 2005, 30. marca 2005 a 13. apríla 2005 sa uskutočnili vo veci pojednávania, na ktorých súd vykonal dokazovania, pričom ostatné pojednávanie bolo odročené na 11. máj 2005.

Dňa 9. mája 2005 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľky označené ako „*zmena žaloby*“ a „*zhrnutie vykonaných dôkazov*“.

Dňa 11. mája 2005 a 20. mája 2005 sa uskutočnili vo veci pojednávania, na ktorých súd vykonal dokazovania, pričom ostatné pojednávanie bolo odročené na 27. máj 2005 na účely vyhlásenia rozsudku.

Dňa 27. mája 2005 bol vo veci vyhlásený rozsudok č. k. 27 C 30/99-375, ktorým súd v podstate návrhu sťažovateľky vyhovel.

Dňa 17. júna 2005 zákonný sudca požiadal predsedu okresného súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia, žiadosti bolo vyhovené do 12. septembra 2005.

Dňa 4. septembra 2006 sudca vyhotovil rozsudok č. k. 27 C 30/99-375.

Dňa 27. septembra 2006 žalovaná podala odvolanie proti uvedenému rozsudku.

Dňa 3. novembra 2006 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní žalovanej.

Dňa 4. decembra 2006 žalovaná požiadala o oslobodenie od súdneho poplatku za podané odvolanie.

Dňa 13. februára 2007 bol spis vrátený okresnému súdu bez rozhodnutia o odvolaní, aby rozhodol o žiadosti žalovanej o oslobodenie od súdneho poplatku za podané odvolanie.

Dňa 19. novembra 2007 okresný súd zaslal právnenému zástupcovi žalovanej formulár potvrdenia o jej osobných, majetkových a zárobkových pomeroch a vyzval ju na vyplnenie tohto formulára a jeho vrátenie do 10 dní od doručenia.

Dňa 14. decembra 2007 žalovaná požiadala súd o predĺženie uvedenej lehoty.

Dňa 2. júna 2008 okresný súd urgoval právneho zástupcu žalovanej o predloženie predmetného potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch.

Dňa 9. júla 2008 právny zástupca žalovanej predložil súdu vyplnené potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch žalovanej.

Dňa 17. júla 2008 okresný súd uznesením č. k. 27 C 30/99-469 priznal žalovanej oslobodenie od súdnych poplatkov. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21. júla 2008.

Dňa 3. februára 2009 bol spis opakovane predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní žalovanej proti rozsudku okresného súdu č. k. 27 C 30/99-375.

Dňa 24. marca 2010 krajský súd uznesením č. k. 2 Co 22/09-474 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, najmä pre jeho „*nepreskúmateľnosť*“ a pretože „*prvostupňový rozsudok vo svojom odôvodnení zákonom určené náležitosti neobsahuje*“.

Dňa 28. mája 2010 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 18. januára 2011 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 18. marec 2011.

Dňa 18. marca 2011 bolo pojednávanie odročené pre ospravedlnenú neúčast' účastníkov konania na 1. apríl 2011.

Dňa 1. apríla 2011 a 6. mája 2011 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, pričom ostatné pojednávanie bolo odročené na 13. máj 2011.

Dňa 13. mája 2011 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 27 C 30/99-519, ktorým súd v podstate pozmenenému návrhu sťažovateľky vyhovel.

Dňa 7. júna 2011 zákonný sudca požiadal predsedu okresného súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia, žiadosti bolo vyhovené do 12. júla 2011.

Dňa 25. augusta 2011 žalovaná podala odvolanie proti rozsudku č. k. 27 C 30/99-519.

Dňa 26. septembra 2011 sa sťažovateľka vyjadrila k odvolaniu žalovanej.

Dňa 26. októbra 2011 bol spis zapožičaný krajskému súdu na jeho žiadosť a pripojený k spisu zn. 9 Co 35/2011.

Dňa 11. novembra 2011 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní žalovanej proti rozsudku okresného súdu č. k. 27 C 30/99-519.

Dňa 23. augusta 2012 krajský súd uznesením č. k. 2 Co 447/2011-612 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu „*na ďalšie konanie, v ktorom bude povinnosťou prvostupňového súdu doplniť dokazovanie(...), právne relevantným a logickým spôsobom vyhodnotiť všetky dôkazy a najmä vypracovať rozhodnutie vo veci zákonom predpísaným spôsobom, t. j. tak, aby bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmateľné*“.

Dňa 10. októbra 2012 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 23. januára 2013 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 23. január 2013.

Dňa 23. januára 2013 bolo pojednávanie odročené na 6. február 2013, pretože sa na pojednávanie nedostavila sťažovateľka.

Dňa 6. februára 2013 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 22. február 2013.

Dňa 22. februára 2013 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 27 C 30/99-632, ktorým súd v podstate návrhu sťažovateľky vyhovel.

Dňa 6. mája 2013 bol uvedený rozsudok písomne vyhotovený.

Dňa 23. mája 2013 žalovaná podala odvolanie proti uvedenému rozsudku.

Dňa 29. januára 2014 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní žalovanej proti rozsudku okresného súdu č. k. 27 C 30/99-632.

Dňa 28. februára 2014 krajský súd uznesením č. k. 2 Co 57/2014-696 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu najmä z dôvodu, že „*Súd prvého stupňa, ktorý v poradí vo svojom treťom rozhodnutí nedodrжал zákonný postup(...), zaťažil konanie vadou, ktorá odvolaciemu súdu bráni podrobiť napadnutý rozsudok odvolaciemu prieskumu a zároveň účastníkom konania odňal možnosť pred súdom konať, nakoľko nedostatky odôvodnenia, spolu s takzvanými opomenutými dôkazmi (o ktorých súd nerozhodol vôbec), zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia*“.

Dňa 18. apríla 2014 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 12. júna 2014 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 17. september 2014.

Dňa 17. septembra 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 27 C 30/99-715, ktorým súd návrhu sťažovateľky vyhovel.

Dňa 1. decembra 2014 bol uvedený rozsudok písomne vyhotovený.

Dňa 25. marca 2014 bolo okresnému súdu doručené odvolanie žalovanej.

Dňa 21. mája 2014 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby sa vyjadrila k odvolaniu.

Dňa 3. júla 2014 bolo súdu doručené vyjadrenie sťažovateľky k odvolaniu žalovanej.

Dňa 28. augusta 2015 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní žalovanej proti rozsudku okresného súdu č. k. 27 C 30/99-715. V rovnaký deň krajský súd uznesením č. k. 10 Co 352/2015-802 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu najmä z dôvodu, že: *„Súd prvého stupňa, ktorý v poradí vo svojom štvrtom rozhodnutí opätovne nedodržel zákonný postup(...), zaťažil konanie vadou, ktorá odvolaciemu súdu bráni podrobiť napadnutý rozsudok odvolaciemu prieskumu a zároveň účastníkom konania odňať možnosť pred súdom konať, nakoľko nedostatky odôvodnenia, spolu s takzvanými opomenutými dôkazmi (o ktorých súd nerozhodol vôbec), zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia“.*

Dňa 7. septembra 2015 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 1. októbra 2015 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 17. február 2016.

Dňa 17. februára 2016 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 4. marec 2016.

Dňa 4. marca 2016 bolo pojednávanie odročené na 18. marec 2016 na účely pokusu na uzavretie mimosúdnej dohody.

Dňa 18. marca 2016 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 27 C 30/99-849, ktorým súd návrhu sťažovateľky vyhovel.

Dňa 25. apríla 2016 bol uvedený rozsudok písomne vyhotovený. V rovnaký deň boli účastníci konania predvolaní na 18. máj 2016 na účely vyhlásenia doplnacieho rozsudku.

Dňa 18. mája 2016 bol súdom vyhlásený doplniací rozsudok č. k. 27 C 30/99-875, ktorým súd zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľke preddavok vo výške 1 000 € *„na náklady na uverejnenie rozsudku“.*

Dňa 14. júna 2016 žalovaná podala odvolanie proti rozsudku č. k. 27 C 30/99-849 a proti doplnaciemu rozsudku č. k. 27 C 30/99-875.

Dňa 16. septembra 2016 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľky k podaným odvolaniam.

Dňa 21. októbra 2016 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaniach žalovanej, pričom vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 10 Co 292/2016.

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či vo veci o ochranu osobnosti postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 30/99 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

9. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť vecí, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu vecí) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

10. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je ochrana osobnosti, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 19/00, I. ÚS 142/03, II. ÚS 71/2016).

11. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť vecí, ústavný súd konštatuje, že neprimeraná dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti vecí. Napokon aj podľa vyjadrenia predsedu okresného súdu možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

12. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom, teda neprimeraná dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľky.

13. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že napadnuté konanie sa začalo 10. septembra 1999 a bez

právoplatného rozhodnutia trvá už 16,5 rokov, táto skutočnosť je v kontexte o ochrane osobnosti už sama osebe neprimeraná. Okresný súd pritom v takej citlivej veci, akou je ochrana osobnosti, bol bez akýchkoľvek dôvodov nečinný takmer 5 rokov, konkrétne od 22. novembra 2002 do 4. marca 2004 (jeden rok a tri mesiace), od 25. júna 2004 do 10. januára 2005 (šesť mesiacov), od 13. februára 2007 do 19. novembra 2007 (deväť mesiacov), od 12. septembra 2005 do 4. septembra 2006 (jeden rok), od 21. júla 2008 do 3. februára 2009 (sedem mesiacov) a od 23. mája 2013 do 29. januára 2014 (osem mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím odôvodnená, pričom ani úkony, ktoré boli vykonané mimo uvedených období nečinnosti, opakovane neboli efektívne.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Nemožno tolerovať, aby písomné vyhotovenie rozsudku trvalo viac ako 1 rok a 3 mesiace (rozsudok vyhlásený v danej veci 27. mája 2005), nemôže sa stať, že o žiadosti o oslobodení od súdnych poplatkov rozhoduje súd 1 rok a päť mesiacov (od 13. februára 2007 do 17. júla 2008) a taktiež nemožno pripustiť, aby „*Súd prvého stupňa(...) v poradí vo svojom štvrtom rozhodnutí opätovne nedodrжал zákonný postup(...), zažal konanie vadou*“ nepreskúmateľnosti rozhodnutí, ako to bolo v danej veci (uznesenia krajského súdu č. k. 2 Co 22/09-474, č. k. 2 Co 447/2011-612, č. k. 2 Co 57/2014-696 a č. k. 10 Co 352/2015-802). V dôsledku uvedenej neefektívnej činnosti došlo k predĺženiu napadnutého konania o ďalších minimálne 5 rokov.

Uvedená nečinnosť alebo neefektívna činnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas minimálne 10 rokov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02), pričom svojimi dôsledkami v okolnostiach danej veci už môžu nadobudnúť charakter odopretia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). K týmto zbytočným prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu.

Na „*množstvo vecí*“ a na skutočnosť, že «*v súčasnosti Okresný súd Bratislava III „bojuje“ s poddimenzovaným stavom sudcov i administratívy*», na ktoré v danej veci poukázal zákonný sudca, nebolo možné prihliadať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných prieťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení okresného súdu (I. ÚS 6/06).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

14. Vzhľadom na to, že v danej veci bol 18. marca 2016 vyhlásený rozsudok č. k. 27 C 30/99-849 (a neskôr 18. mája 2016 aj dopĺňací rozsudok č. k. 27 C 30/99-875), ústavný súd nevyhovел návrhu sťažovateľky podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde a o tomto návrhu rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 4.

15. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 6 600 € „(...) berúc do úvahy doterajšiu dĺžku a účel konania, podstatu, účel a zmysel dožadovania sa ochrany práva, predmet a konkrétne okolnosti prípadu, že v konaní o ochranu osobnosti po 16 rokoch od podania žaloby doteraz nebolo právoplatne ukončené“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti a s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, ako aj vzhľadom na povahu veci považuje za primerané minimálne v sťažovateľkou požadovanej výške 6 600 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

16. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia zo 16. novembra 2015, podanie sťažnosti z 20. novembra 2015 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 18. januára 2017). Za dva úkony vykonané v roku 2015 patrí odmena v sume dvakrát po 139,83 € a režijný paušál dvakrát po 8,39 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2017 patrí odmena v sume 147,33 € a režijný paušál 8,84 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky

Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 452,61 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 90,52 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkove sumu 543,13 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

17. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2017